

Een begrafenis, een Grutto en Columbus. — Ik stond op het schoolplein en keek naar de lucht: zalig Aprilweer! prachtige wolken, verblindend wit door de stralende zon. En daar zaten nu alle zonnekinderen achter den muur en leerden jaartallen, optellen, dubbel ee's en oo's en wat dies meer zij — met geen schijn van kans op vrijheid, want het was Dinsdag en om half 2 zou dus onherroepelijk het schooluur weer slaan. Zonde toch: net die middag ging mijn man wandelen door de velden naar een patient en dat feest moest dus de neus van mijn jongste voorbij gaan. Opeens een gedraaf door de gang en geklepper van klompen, een bons tegen de schooldeur en daar verscheen de eerste vrijgelaten gevangene: sommigen nog met de klompen in de hand, hollende alsof hun leven er van afhing. Merkwaardig, nooit schijnt een kind bedaard uit school te kunnen komen, ze hollen of dansen of springen desnoods achterste voor in een onbedwingbare zucht tot beweging. Met belangstelling keek ik naar al die opgewonden gezichten, maar opeens zag ik Kobus, die met stralende oogen op mij toekwam en toen wist ik, dat er iets bijzonders was. Ma, ma, riep hij, meneer gaat op begrafenis en nou hebben we allemaal vrij! Is 't niet heerlijk? Wat zullen we doen? Ja, heerlijk die begrafenis: ik preek niet, maar verheugde mij met hem en draafde als een losgelaten schoolmeisje met hem mee. Gauw koffiedrinken en dan met ons drieën het veld in! Alle 3 een stok: dat hoort bij 't avontuur. En een veldkijker, een botaniseertrommel en de allerlaatste reinette, met rimpeltjes en nog voller van beloften in goud van dorst.

Heerlijk die frissche wind, de zuivere lucht, de slagschaduw over de fluweelgroene weiden en geen koeien! Want, al waren we in ons eigen oogen hielden in het rondzwerven over landen zonder voetpad, en al waren we niet bang voor torren, kikkers en spinnen, voor koeien hadden we nu eenmaal een niet te overwinnen angst — zelfs niet te onderdrukken, als mijn man rustig naast mij liep en een flinke stok bij zich had. Gezegende koeilooze Aprillanden! hoe heb ik van U genoten, met alleen schapen en lammeren nu hier en daar verspreid en met de ontelbare vogels verscholen in Uw gras. En wat weerden ze zich dien dag! Nauwelijks zwaaiden wij handig langs het hek een nieuw stuk land binnen of overal kwamen ze op de wieken: tjiliep, tjiliep! en hun vleugels tsjoepden vlak voor onze neus — we keken zoo aandachtig, dat we menigmaal struikelden in een greppel en ternauwernood aan een duikeling ontsnaptten.

De kleine baas stapte dapper vooraan: zijn manchester pakje piepte precies als de vogel van ver — luister maar, zei hij: dan moet je eens stil staan! En ja hoor! tsjiep, tsjiep zei de broek bij elken stap en nu begreep ik opeens, waarom dit kleedingstuk de vogelbroek heette. Moesten we niet eens naar kievitseieren zoeken? dat eerste was een mannetje, maar die daar is een wijfje dat eieren heeft, zei mijn expert. Beware . . . hoe kun je dat ooit zien!? maar hij stapte al met zijn lange beenen in de richting van 't vermeende nest en Kobus en ik gingen in 't dichte gras liggen en tuurden naar de lucht. 't Is eigenlijk veel mooier dan de grond, zei mijn kleine filosoof en je kijkt er lang niet zoo vaak naar. Ik geloof, dat wij allebei een klein uitstapje maakten naar Droomenland, maar klaar wakker stoven we allebei overeind op 't geroep: kom eens gauw hier Kobus! We zagen een eindje verder mijn man gebogen over 't pad en toen we dichterbij kwamen, zagen we zijn hoed met twee aardappeltjes er in. Er waren ook 2 eieren in 't nest. 't Is eigenlijk erg laat voor 2 op 't eind van April, zei hij, 't eerste legsel is reeds uitgehaald: maar je moet hier eens kijken! Ja, wat was dat?? een doode mol? een hoopje mest? wat was het toch; voorzichtig nam hij het op van den grond: een doode heel kleine Grutto, zijn pootjes leken 2 dorre takjes op een hoopje vuil met veeren. Wat een vroege! zei mijn man. Is ie dood? zei de kleine jongen, is ie koud? en met spanning keek hij naar 't hoopje waaruit ik maar moeielijk een vogeltje kon maken. Maar mijn man lachte en zei: voel zijn hartje eens bonzen! — ik liep zacht langs 't pad en zag opeens een van de Grutto's ontsteld wegloopen, even eerder hoorde ik het kreetje, dat „doodliggen” beteekent. Ik had ze op hun wandeling zoo verrast, dat ze 't jong niet mee dorst nemen, maar wat heb ik gezocht, eer ik hem vond! Nu, dat ging mijn begrip te boven, dat dit rommeltje leefde . . . ik kon het haast niet gelooven. We keerden hem om, we tilden zijn kopje op, we trokken aan een pluimveertje . . . maar 't consigne was gegeven en hij was dood en bleef dood: geen enkele keer knipte hij ook maar met zijn oogjes. Toen trok mijn man zijn eene pootje uit, het bleef als een dor takje staan, toen trok hij het

tweede er naast . . . en toen zette hij heel voorzichtig het balletje dons op den grond. Als een bliksemstraal schiet het nu zeker door het kleine brein, dat hij niet meer „dood-lag”, zeer verwonderd keek hij even rond . . . en rende weg met z'n komische haast en zoo 'n grenzenlooze verbazing in al zijn beweginkjes, dat wij alle 3 schaterden! — O. Wee, ben jij Klumbumbus? zei mijn man nog lachend: dan ben ik ontdekt . . .

Jaren later zat ik in de woonkamer — 't was weer doodstil, onder schooltijd, maar de kleine baas was groot geworden en studeerde wanneer het hem behaagde. Op eens begint de klok te luiden: de ijverige student keek op uit zijn corpus juris en zei: Wil je wel gelooven Ma, dat ik nog altijd bij een begrafenis aan die Grutto en aan Columbus denk? en we lachten hartelijk om die dwaze associatie.

A. P. S.

Laat blatende snip. — 22 Oct. j.l. hoorde en zag ik boven de Schoterlandsche Poel bij Hoornsterzwaag (Fr.) een blatende snip. Het was één van een groote troep trekkers ($\pm$ 60) die na opgejaagd te zijn, nog boven de poel rondvlogen. In het broedseizoen is dit geluid in deze streken zeer gewoon, maar nu had ik het niet meer verwacht. De meeste boeken geven wel op dat de snip ook buiten de broedtijd nog wel eens blaas en persoonlijk hoorde ik het nog bij Langweer 18 Juli 1920, maar dit is toch wel heel laat.

Het is of liever was daar een interessante streek, en nog broedt er geregeld de velduil en korhoenders en ook roodborsttapuiten zelfs zeer veel, maar een groote heide-brand en vooral de ontginningen van de laatste 3 jaar (hier heerschte steeds groote werkeloosheid) hebben veel moois voor altijd verloren doen gaan.

Leeuwarden.

H. H. BUISMAN.

Posthorentjes en Kuifleeuweriken — De groote perken met Buddleya's in de Apollolaan hier in het „Nieuwe Zuiden" van Amsterdam hebben de geheele nazomer enorm druk bezoek van vlinders gehad. Het meest natuurlijk kleine vossen en atalanta's, soms drie, vier op één bloemtros, nogal weinig dagpauwoogen, maar opvallend veel distelvlinders. Verscheidene malen zag ik er ook een posthorentje bij, telkens het gele posthorentje *Colias hyale*. Aan de andere kant van de stad is deze soort ook van de zomer gevangen. In de IJpolders is een sedert vele jaren bekende vindplaats van deze posthorentjes geweest. Van andere liefhebbers hoor ik, dat ze dit jaar daar ook *C. edusa* gevangen hebben. In elk geval schijnt de afgeloopen zomer een merkwaardige invasie van Distelvlinders en Posthorentjes in onze streken te hebben gebracht.

Nu de bebouwing van de met zand opgehoogde terreinen zoo snel opschiet, worden de kuifleeuweriken, die dat terrein meteen hadden in gebruik genomen, alweer verdrongen. Toch zijn er enkele de geheele zomer te hooren en te zien geweest op de stukjes grasland, ook op die, waar aan alle hoeken de heimachines al aan het dreunen waren. Ze moeten er vast wel gebroed hebben ook. Bij geruchte hoorde ik van een kuifleeuweriken-nest in het grint op een dak in het nieuwe Amsterdam-West. Nu met October zijn er opeens veel meer kuifleeuweriken en die zijn nog veel minder schuw dan onze overzomerende. Ze loopen in groepjes van drie of vier over de straat vlak voor de auto's langs. J. Hs.

Bonte Kraai. — Vanmorgen was onze kraai terug; we bedoelen een paar bonte kraaien, die elk jaar verschijnen, ik zag er nu maar één. Onze buurman, een slager was een groot dierenvriend en 's morgens verschenen tal van honden en vogels geregeld, kregen een stukje vleesch of been en vertrokken. In den winter kwamen vischdiefjes, meeuwen en bonte kraaien ook geregeld. Deze twee gedragen zich anders dan de rest, ze strijken bij hun komst op een bepaalde schoorsteenkap neer en kijken naar den slagerswinkel. Dan vliegen ze op de straat en loopen naar het midden, terwijl ze steeds naar bedoelden winkel kijken. Nu woont er een andere slager in, die minder goed over „die arme baisten" denkt en dus zal het wel de laatste maal zijn, dat onze kraai verschijnt. Ik vindt dit een mooi staaltje van het geheugen van zoo'n vogel. Anders zijn hier nog geen bonte kraaien te zien, misschien op het land wel.

D. DE JONG.

Herfstzang. — Indien het verschijnsel ongewoon genoeg is om vermeld te worden, wilt U wellicht in D. L. N. mededeelen, dat de zanglijster in den Amsterdamschen Hortus op 7, 9 en 11 November 's morgens zijn hoogste lied uitgalmde.

Amsterdam.

M. PINKHOF.